

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Els drets són per exercir-los

D'ençà de la formació de govern el 10-G, si no abans pels resultats del 27-S, i sobretot condicionats per la victòria el 20-D, aquí, d'En Comú Podem, s'ha estès la falòrnia que per fer possible la independència de Catalunya s'ha de tornar al dret a decidir. Tot per buscar el suport dels Podem, els En Comú, els Catalunya Sí que es Pot i totes les seves variants actuals i futures, que diu que defensen el dret però que encara no han tingut prou temps ni raons per decidir-se. Doncs bé: crec que aquest supòsit és erroni, que és parcial –per no dir partidista– i que no acabarà donant el resultat esperat.

EL MÉS GREU d'aquests romanços és que obliguen a fer un pas enrere a la majoria –aquell 48 per cent del 27-S–, que ja s'havia decidit per la independència, que havia fet un gran esforç per confiar-hi i que n'havia assumit els riscos. Tot per facilitar que es pesquin vots entre el 9 per cent que, davant del desafiament plebiscitari, es va acabar amagant sota les faldilles del dret a decidir però sense voler exercir-lo (un gest, per cert, que també podria temptar CDC en relació al que representava UDC). La meua opinió és que l'argument que cal recular al dret a decidir per convidar a participar aquests sectors de la “nova” esquerra política –i del vell autonomisme– en un debat constituent que no té la independència com a punt de partida està creant una enorme confusió. ¿És que algú creu, de veritat, que el suport a la independència d'aquesta “nova” esquerra s'aconseguirà implicant-los en un debat que confrontarà models de país molt diversos –afortunadament– en què l'acord, en cap cas, podrà satisfer les seves exigències particulars? ¿I com es podrà mantenir la confiança i el compromís de la majoria que ja vol la independència si els qui lideren la convenció constituent ens diuen que, com a resultat del debat, encara es podria acabar abraçant una solució federal, com he llegit en una entrevista recent?

ÉSCERT QUE la culminació de la independència, a part dels factors externs que en poden condicionar la resolució final, es produirà a les urnes, com s'ha repetit fins a l'extenuació, i per tant s'ha de ser majoria. I és obvi que, com més gran sigui la majoria, amb més força arrencarà el nou país. Però, tal com ho veig, l'èxit depèn de dos factors.

EN PRIMER LLOC, s'hi arribarà si es dóna prou garanties al conjunt dels catalans que, en el moment

PERE VIRGLI

Dir que cal tornar al dret a decidir per aconseguir la independència és erroni i no donarà el resultat esperat

definitiu, no prendrem mal. És a dir, si s'avança amb pas ferm i s'explica com s'encararà el moment decisiu. Es tracta d'una qüestió transcendental per evitar desercions i, sobretot, per convèncer que la independència, a més de necessària, és possible. Un convenciment que a hores d'ara encara és molt feble.

EN SEGON LLOC, la majoria dependrà de la capacitat per vèncer les resistències emocionals de tots aquells que, fruit de campanyes exteriors i d'errors propis, encara veuen la independència com un daltabaix, una mena de gran trencadissa, de desconexió, d'aïllament del país. I tinc la certesa que això es reparteix força uniformement a dreta i esquerra, entre castellanoparlants i catalanoparlants o entre els sectors socials més afavorits o més desafavorits. Vet aquí els dos fronts on cal treballar, sense càlculs partidistes, sense biaixos ètnics i sense anar amb el lliri a la mà.

I AL FINAL hi haurà un referèndum en què ja no hi haurà subterfugis ni per dir que es vol la independència però pensant que es tracta d'una gesticulació èpica sense conseqüències, ni per dir *no* empesos per la por al caos, ni per amagar-se en covardes opcions dilatòries. Els drets són per exercir-los, no per tenir-los en un pot en formol.